

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 842: Cho Nên Ất Phải Thật Không Có Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 071)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cố tất thật vô hữu pháp】

(Cho nên ắt phải thật không có pháp)

Thật không có pháp, tâm thanh tịnh, trong tâm không có bất cứ thứ gì, thì đó là quý vị đã thực sự phát tâm Vô Thượng Bồ Đề. Nếu quý vị vẫn còn có niệm, thì đó không phải là tâm Vô Thượng Bồ Đề; trong tâm thanh tịnh không có lấy một vọng niệm nào, đây mới gọi là Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, như vậy mới thực sự là phát Bồ Đề tâm.

Nếu nói: “Tôi đã phát Bồ Đề tâm rồi”, vậy thì đã mê muội đến cùng cực rồi, vì người đó vẫn còn ngã tướng, vẫn còn ngã kiến, sao có thể gọi là Bồ Đề tâm? Thậm chí còn không bằng bậc Tu-đà-hoàn của Tiểu thừa; người tu Tiểu thừa chứng được quả Tu-đà-hoàn cũng không đi nói với người khác rằng: “Tôi đã chứng quả Tu-đà-hoàn”, hoàn toàn không hề có!

Từ đó có thể thấy, mỗi vị đồng tu đang ngồi tại đây, quý vị không phải là những người mới bắt đầu học Phật, mà từ vô lượng kiếp trong quá khứ đời đời kiếp kiếp đã có thiện căn sâu dày. Phật trong bộ kinh này đã giảng rất rõ ràng, đều là trong đời quá khứ đã từng gieo trồng thiện căn nơi vô lượng vô biên chư Phật Như Lai.

Tại sao hôm nay lại còn rơi vào cảnh ngộ như thế này? Căn bệnh nằm ở đâu? “Tôi đã phát Bồ Đề tâm, tôi đã học Bát Nhã” — đời đời kiếp kiếp đều làm những việc này, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa quên được cái “Tôi”, cho nên lặn ngụp vô lượng kiếp để rồi lâm vào cảnh ngộ như ngày hôm nay; đây chính là đã tìm ra được cội rễ căn bệnh của chúng ta.

Bệnh căn tuy đã được tìm ra, nhưng muốn nhổ bỏ được tận gốc rễ của nó, thì thật sự không dễ dàng chút nào! Nghĩ đến chỗ này, ngoại trừ **đối nghiệp**

vãng sanh (mang theo nghiệp vãng sanh), thực sự không còn con đường thứ hai nào khác để đi.

Nếu quý vị không cầu đới nghiệp vãng sanh, thì quý vị phải đoạn trừ tận gốc, quý vị phải phá tứ tướng, phá tứ kiến; tứ tướng bị phá thì mới ra khỏi lục đạo, tứ kiến bị phá thì mới có thể thoát khỏi mười pháp giới. Bất luận là tu học theo tông phái nào, pháp môn nào, thì đây đều là nguyên lý chung.

Chúng ta cầu đới nghiệp vãng sanh, vậy có cần phải hạ thủ công phu ở chỗ này không? Rất cần! Bởi vì loại tình chấp này càng nhạt, chúng ta vãng sanh càng nắm chắc phần thắng, phẩm vị vãng sanh càng cao, thời gian thành Phật khi đến thế giới Tây Phương Cực Lạc sẽ được rút ngắn lại, cho nên điều này là rất cần thiết.